

Toti Soler i Gemma Humet

Cançó de suburbi

(Josep Maria de Sagarra)

M'estimo l'horta escanyolida
que de la fàbrica es ressent,
i em plau voltar la meva vida
d'aquest paisatge indiferent.

I em plau l'estona virolada:
gent d'amanida i berenar.
Una donzella espitregada
i una cançó que fa plorar.

I l'home humil que a l'aire ensenya
un front valent i un ull esclau,
i va amb la gorra i l'espardenya
i el farcellet i el vestit blau.

Aquí jo veig que el món se m'obre
fred i terrible com la mort.
I és tan mesquina i és tan pobra
la campaneta del meu cor!

Dels llagoters fuig la corrua
i en el meu rostre no hi ha vel
i em puc mirar l'ànima nua
sense cap mica de recel.

Estimo l'horta desolada;
el presseguer ensopit que es mor,
i l'arengada platejada,
porró de sang, tomàquet d'or.

Canción de suburbio

(Josep Maria de Segarra)

Amo la huerta escualida
resentida de fábricas,
y me gusta rodear mi vida
de este paisaje indiferente.

Y me gustan esos ratos de algarabía:
gente de ensalada y de merienda.
Una muchacha despechugada
y una canción que hace llorar.

Y el hombre humilde que levanta al aire
una frente valiente y un ojo esclavo,
y lleva la gorra y la alpargata
y el hatillo y el blusón azul.

Aquí veo cómo el mundo se me abre
frío y terrible como la muerte.
Y es tan mezquina y es tan pobre
la campanita de mi corazón!

Ellos huyen de los aduladores,
y en mi rostro no hay velo
puedo mirar mi alma desnuda
sin pizca de recelo.

Amo la huerta desolada;
el melocotonero adormecido que se muere,
y la sardina plateada,
porrón de sangre, tomate de oro.

Jo vaig seguint la vostra dèria,
homes estranys de bones dents,
que tornareu a la misèria
una miqueta més contents!

Durin els mals, durin les penes,
llàgrima, rosa, perla i bes.
Duri aquest cor i aquestes venes,
duri aquest ull que no veu res.

Vestit encès que el goig estripa,
dansa per mi! Home lleial,
vine, fumem la nostra pipa
damunt de l'herba virginal.

Digue'm les vives meravelles
del teu treball, del teu turment.
Sota el concert de les estrelles,
anem fumant tranquil·lament.

Richard

(Léo Ferré)

Hi ha gent que convé conèixer només quan està
disponible
Ben entrada la nit
Prop d'un trasto escurabutxaques, amb problemes
d'homes,
simplement,
Problemes de malenconia.
Llavors, beus un glop mentre mires lluny pel mirall de
darrere el taulell,
I et dius que ja és molt tard...

Richard, tot bé?

De nits com aquesta n'hem viscut jo i jo
recolzats en un bar davant una cervesa
quan ens hi torno a veure em ve la incertesa
de saber si vivien els amics de llavors

Si es trencaven l'ànima esprement amb els dits
la llimona nocturna entre vapors de rom
si les noies es paraven a dir un mot
a la nit que les bressolava com a un llit

A la nit, com una monja de caritat
Arrossegant el vestit darrera llurs passes
acaronant amb la vora als camarades
que venien per xerrar de res, d'amistat

Richard, tot bé?

De nits com aquesta n'hem viscut jo i jo
recolzats en un bar davant una cervesa
quan ens hi torno a veure em ve la incertesa
de saber si vivien els amics de llavors

Voy siguiendo vuestra obsesión,
hombres extraños de buenos dientes,
que volveréis a la miseria
un poquito más felices!

Duren los males, duren las penas,
lágrima, rosa, perla y beso.
Dure este corazón y estas venas,
dure este ojo ciego.

Vestido encendido que el gozo desgarrá,
baila por mí! Hombre leal,
ven, fumemos nuestra pipa
sobre la hierba virginal.

Cuéntame las maravillas
de tu trabajo, de tu tormento.
Bajo el concierto de las estrellas,
fumemos, tranquilamente.

Richard

(Léo Ferré)

Les gens, il conviendrait de ne les connaître que
disponibles
A certaines heures pâles de la nuit
Près d'une machine à sous, avec des problèmes
d'hommes
simplement
Des problèmes de mélancolie
Alors, on boit un verre, en regardant loin derrière la
glace du comptoir
Et l'on se dit qu'il est bien tard...

Richard, ça va?

Nous avons eu nos nuits comme ça moi et moi
Accoudés à ce bar devant la bière allemande
Quand je nous y revois des fois je me demande
Si les copains de ces temps-là vivaient parfois

Si les copains cassaient leur âme à tant presser
Le citron de la nuit dans les brumes pernod
Si les filles prenaient le temps de dire un mot
A cette nuit qui les tenait qui les berçait.

A cette nuit comme une sur de charité
Longue robe traînant sur leurs pas de bravade
Caressant de l'ourlet les pâles camarades
Qui venaient pour causer de rien ou d'amitié

Richard eh! Richard!

Nous avons eu nos nuits comme ça moi et moi
Accoudés à ce bar devant la bière allemande
Quand je nous y revois des fois je me demande
Si les copains de ces temps-là vivaient parfois

Richard! Eh, Richard!

Hi ha gent que convé conèixer només quan està disponible
ben entrada la nit
prop d'un trasto escurabutxaques, amb problemes d'homes,
 simplement, problemes de malenconia.
 Llavors, beus un glop, mentre mires lluny pel mirall de darrere el taulell,
 i et dius que ja és molt tard...

Richard, un glop més, per al camí!!!
Richard, un glop més, un de ràpid!!!

Eh! Senyor Richard! L'últim! Per al camí!!!

Cançó per al camperol

(Georges Brassens)

És per a tu aquesta cançó
bon camperol que, sense un mot
em vas donar un parell de troncs
quan l'hivern em glaçava el cor

Tu que em donares fusta quan
les taujanes i els taujans
la gent de bones intencions
em deien que toqués el dos

Va ser només un foc de llar
p'ró a mi em va escalfar el cos
i crema encara com si fos
una foguera de Sant Joan

Bon camperol, quan moriràs
l'enterrador se t'endurà
i et mostrarà el camí del cel
cap al pare etern

És per a tu aquesta cançó
hostalera que sense un mot
em vas donar uns crostons de pa
quan la vida em va portar fam

Tu que em vas obrir el rebost quan
les taujanes i els taujans
la gent de bones intencions
reien en veure'm sense un mos

Va ser només un poc de pa
p'ró a mi em va escalfar el cos
i crema encara com si fos
un festí d'àpats celestials

Hostalera, quan moriràs

Richard, eh ! Richard !

Les gens, il conviendrait de ne les connaître que disponibles
A certaines heures pâles de la nuit
Près d'une machine à sous, avec des problèmes d'hommes, simplement
Des problèmes de mélancolie
Alors on boit un verre, en regardant loin derrière la glace du comptoir
Et l'on se dit qu'il est bien tard, qu'il est bien tard...

Richard ! encore un p'tit pour la route ?
Richard ! encore un p'tit vite fait ?

Eh ! m'sieur Richard, le dernier ... pour la route !

Chanson pour l'Auvergnat

(Georges Brassens)

Elle est à toi cette chanson
Toi l'auvergnat qui sans façons
M'as donné quatre bouts de bois
Quand dans ma vie il faisait froid

Toi qui m'as donné du feu quand
Les croquantes et les croquants
Tous les gens bien intentionnés
M'avaient fermé la porte au nez

Ce n'était rien qu'un feu de bois
Mais il m'avait chauffé le corps
Et dans mon âme il brûle encore
A la manière d'un feu de joie

Toi l'auvergnat quand tu mourras
Quand le croque-mort t'emporteras
Qu'il te conduise à travers ciel
Au père éternel

Elle est à toi cette chanson
Toi l'hôtesse qui sans façons
M'as donné quatre bouts de pain
Quand dans ma vie il faisait faim

Toi qui m'ouvris ta huche quand
Les croquantes et les croquants
Tous les gens bien intentionnés
S'amusaient à me voir jeuner

Ce n'était rien qu'un peu de pain
Mais il m'avait chauffé le corps
Et dans mon âme il brûle encore
A la manière d'un grand festin

l'enterrador se t'endurà
i et mostrarà el camí del cel
cap al pare etern

És per a tu aquesta cançó
bon estranger que sense un mot
em vas somriure entristit
quan la guàrdia em va detenir

Tu que no vas aplaudir quan
les taujanes i els taujans
la gent de bones intencions
reien camí del calabós

Va ser només un poc de mel
p'rà a mi em va-escalfar el cos
i crema encara com si fos
un raig de sol enmig del cel

Bon estranger, quan moriràs
l'enterrador se t'endurà
i et mostrarà el camí del cel
cap al pare etern.

M'aclame a tu

(Vicent Andrés Estellés / Ovidi Montllor)

M'aclame a tu, mare de terra sola.
Arrape els teus genolls amb ungles brutes.
Invoque un nom o secreta consigna,
mare de pols, segrestada esperança.

Mentre el gran foc o la ferocitat
seguix camins, segueix foscos camins,
m'agafe a tu, os que més estimava
i cante el jorn del matí il·limitat.

El cair camí, el pregon idioma
un alfabet fosforescent de pedres,
un alfabet sempre amb la clau al pany,
el net destí, la sendera de llum,
sempre, a la nit, il·luminant, enterc,
un bell futur, una Augusta contrada!

Seràs el rent que fa pujar el pa,
seràs el solc i seràs la collita,
seràs la fe i la medalla oculta,
seràs l'amor i la ferocitat.

Seràs la clau que obre tots els panys,
seràs la llum, la llum il·limitada,
seràs confí on l'aurora comença,
seràs forment, escala il·luminada!

Seràs l'ocell i seràs la bandera,
l'himne fecund del retorn de la pàtria,

Toi l'hôtesse quand tu mourras
Quand le croque-mort t'emporteras
Qu'il te conduise à travers ciel
Au père éternel

Elle est à toi cette chanson
Toi l'étranger qui sans façons
D'un air malheureux m'as souri
Lorsque les gendarmes m'ont pris

Toi qui n'as pas applaudi quand
Les croquantes et les croquants
Tous les gens bien intentionnés
Riaient de me voir amener

Ce n'était rien qu'un peu de miel
Mais il m'avait chauffé le corps
Et dans mon âme il brûle encore
A la manière d'un grand soleil

Toi l'étranger quand tu mourras
Quand le croque-mort t'emporteras
Qu'il te conduise à travers ciel
Au père éternel

Me aclamo a ti

(Vicent Andrés Estellés / Ovidi Montllor)

Me aclamo a ti, madre de tierra sola,
Me agarro a tus rodillas, con uñas sucias,
Invoco un nombre o secreta consigna,
Madre de polvo, secuestrada esperanza.

Mientras el gran fuego o la ferocidad
sigue caminos, sigue oscuros caminos,
Me agarro a ti, hueso, a quien más quería
Y canto al día de la mañana iluminada.

El camino claro, el profundo idioma,
Un alfabeto fosforescente de piedras,
Un alfabeto siempre con la llave en la cerradura,
El límpido destino, el sendero de luz,
Siempre, en la noche, iluminando, terco,
Un bello futuro, una comarca Augusta.

Serás la levadura del pan,
Serás el surco y serás la cosecha,
Serás la fe y la medalla oculta,
Serás el amor y la ferocidad.

Serás la llave que abre todas las cerraduras,
Serás la luz, la luz ilimitada,
Serás el confín donde comienza la aurora,
Serás trigo candeal, escalera iluminada.

Serás el pájaro y serás la bandera,
El himno fecundo del retorno de la patria,

tros esquinçat de l'emblema que puja.

Jo pujaré piament els graons
i en arribar al terme entonaré
el prec dels béns que em retornaves sempre.

Va com va

(Ovidi Montllor)

A tu t'empenya molt, que jo et tingui mania.
Va com va.
A mi m'empenya molt, que tu vagis fent cria.
Va com va.
A tu t'han dit preciós, a mi m'han dit: Tu calla.
Va com va.
I jo no vull callar mentre tu tens la tralla.
Va com va.
A tu t'han dibuixat i jo trenque la ploma.
Va com va.
A mi m'han fet ple d'odi, a tu t'han fet de goma.
Va com va.
A tu t'han dat l'herència, a mi m'han dat la vida.
Va com va.
A mi em toca lluitar, a tu prendre la mida.
Va com va.
Si jo no tinc per mi, si tu no en tens mai prou.
Va com va.
I ets tu qui reps de mi, jo de tu cobre un sou.
Va com va.
Si jo ja m'he cansat d'anar vivint dient
el va com va,
pensa que sols diré fins que més no podré:
Va com vull. Com volem.

Perquè vull!

(Ovidi Montllor)

Plovia, aquell dia. Perquè vull!
Perquè tinc ganes que plugués!
Sortia ella de casa. Perquè vull!
Perquè tinc ganes que sortís!
Tenia jo un paraigua. Perquè vull!
Perquè tinc ganes de tenir!
Vaig dir-li de tancar-la. Perquè vull!
Perquè tinc ganes d'ajudar!
Va dir-me: Encantada! Perquè vull!
Perquè tinc ganes d'encantar!

Va arrapar-se a mi. Perquè vull!
Perquè tinc ganes d'estimar!
Vam viure un món preciós. Perquè vull!
Perquè tinc ja ganes de viure!
Després vàrem parlar. Perquè vull!
Perquè tinc ganes de parlar!

Trozo rasgado del emblema que se iza.
Yo subiré piadosamente los escalones
Y al legar al término entonaré
El ruego de los bienes que siempre me devolvías.

Va como va

(Ovidi Montllor)

A ti te cabrea mucho que yo te tenga manía.
Va como va.
A mí me cabrea mucho que tú vayas haciendo cría.
Va como va.
A ti te han dicho «precioso», a mí me han dicho:
«¡tú calla!». Va como va.
Y yo no quiero callar mientras tú tienes las riendas.
Va como va.
A ti te han dibujado y yo rompo la pluma.
Va como va.
A mí me han hecho lleno de odio, a ti te han hecho de
goma. Va como va.
A ti te han dado la herencia, a mí me han dado la vida.
Va como va.
A mí me toca luchar, a ti tomar la medida.
Va como va.
Si yo no tengo para mí, si tú no tienes nunca suficiente.
Va como va.
Y eres tú quien recibes de mí, yo de ti cobro un sueldo.
Va como va.
Si yo ya me he cansado de ir viviendo diciendo
el va como va,
Piensa que sólo diré hasta que más no podré:
Va como quiero. Como queremos.

Porque quiero

(Ovidi Montllor)

Llovía ese día. ¡Porque quiero!
Porque yo quiero que llueva
Salía ella de casa... porque quiero
Porque yo quiero que saliera
Tenía yo un paraguas... porque quiero
Porque yo quiero tener
Yo dije de tancarla... porque quiero
Porque yo quiero ayudar
Me dijo que encantada... porque quiero
Porque yo quiero encantar

Después ella me abrazó... porque quiero
Porque yo quiero abrazar
Felices de estar vivos... porque quiero
Porque yo quiero vivir
Después hablamos un ratito... porque quiero
lo que quiero yo, es hablar

Vam volar pel món. Perquè vull!
Perquè tinc ganes de volar!
Vam sentir un món nou. Perquè vull!
Perquè no m'agrada aquest!

I el vam veure millor. Perquè vull!
Perquè sé que és millor!
Vam menjar el més bo. Perquè vull!
Perquè sé que es pot menjar!
Vam viure amb gent molt bona. Perquè vull!
Perquè estic tip del contrari!
Tot era meravella. Perquè vull!
Perquè estic fart de fàstics!
Tot era de tothom. Perquè vull!
Perquè tot és de tots!
Acabe la cançó. Perquè vull!
Tot comença en un mateix.

Petita festa

(Marià Manent / Li Po)

Prenc un flascó de vi
i entre les flors bevia.
Som tres: la lluna, jo
i l'ombra que em seguia.

No sap beure, per sort,
la lluna, bona amiga,
i a la meva ombra mai
la set no l'angunia.

Quan canto, veus ací
la lluna que s'ho mira;
quan em poso a dansar,
l'ombra em fa companyia.

Quan s'acaba el festí,
els convidats no em fugen:
veus ací una tristor
que mai no l'he coneguda.

Si me'n torno al casal,
em segueix l'ombra muda,
i una mica més lluny
m'acompanya la lluna.

Volamos a otros mundos... porque quiero
Porque yo quiero volar
Otros mundos deliciosos.... porque quiero
Porque este mundo es que es odioso

Lo vimos todo claro... porque quiero
Porque yo sé que está muy claro
Comimos de lo bueno... porque quiero
Yo me lo quiero comer
Todos éramos amigos... porque quiero
Porque estoy harto de enemigos
Todo era fabuloso... porque quiero
Ya estoy harto de sentir asco
Todo era de todos... porque quiero
Porque todo, todo era de todos...
Y aquí se acaba la canción... porque quiero
Todo empieza dentro de uno mismo.

Pequeña fiesta

(Marià Manent / Li Po)

Tomo un frasco de vino
y entre las flores bebía.
Somos tres: la Luna, yo
y la sombra que me seguía.

Por suerte, no sabe beber,
La Luna, buena amiga,
y a mi sombra la sed
nunca la mortifica.

Cuando canto, hete aquí,
la Luna se lo mira;
cuando me pongo a bailar,
la sombra me hace compañía.

Cuando se acaba el festín,
los invitados no me rehúyen:
he aquí una tristeza
que nunca he conocido.

Si me vuelvo a casa,
me sigue la sombra muda,
y un poco más lejos,
me acompaña la Luna.